

πρὸς τὰ φρούγανα, τὰ ὅποια ἦσαν καλῶς ἀλειμμένα με ὀξύγγιον, διὰ τὴν ταχυτέραν αὐτῶν ἐμπορησιν. Τὴν φωνὴν αὐτῆς, μόλις ὑψωθεῖσαν. τὴν κατέπνιξαν τύμπανα καὶ αὐλοί, καὶ αἱ κραυγαὶ πολυαριθμῶν ἡμιμαυμένων θεοβλαβῶν, οἵτινες εἶχαν συναθροισθῆναι νὰ ἴδωσι τὸ φρικτὸν τέλος μιᾶς ἀνηλεοῦς θεομανίας. Οἱ ἀγῶνες αὐτῆς τώρα πλέον δὲν ἴσχυαν ταχέως συρθεῖσαι ἐβάλθη ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Τὴν ὥραν ταύτην ἐφαίνετο ἡ δυστυχὴς ἀποκαυωμένη. Ἀφοῦ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν φρυγάνων, τῆς ἐβαλαν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός της, ἀναψαν τὰ ἄχρνα, τὰ πλουσιοπαρόχως ἐστρωμένα ὑπὸ τὰ ξύλα, καὶ αἱ φλόγες, ταχέως ἀναβάσαι, περιετύλιξαν τὴν ἀθλίαν Ἰνδὴν, ἀποκλείουσαι αὐτὴν διαμιᾶς καὶ διὰ πάντα ἀπὸ ἀνθρωπίνης ὁρασιν καὶ ἀπὸ ἀνθρωπίνης συμπάθειας. Διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀγωνίας αὐτῆς πιθόρη ἐξω τῆς πυρᾶς, εἶχαν οἱ Βραχμᾶνες μακρὰ καλάμια, τὴν μίαν ἄκραν τῶν ὁποίων κρατοῦντες, ἐπεστήριζαν τὴν ἄλλην εἰς τὸ σῶμά της, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ σηκωθῇ. Τὰ ξύλα, με ἄκραν ταχύτητα καίόμενα, δὲν ἤρογαν νὰ καταπαύσωσι τὰ βάσανά της, καὶ νὰ δώσωσι τέλος εἰς τὴν μισαρωτάτην ὀλοκαύτωσιν.

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΤΟΤ.

ΦΕΥΓΩΝ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, καὶ ὑπὸ τῆς μελαγχολίας διωκόμενος, ἐπλαγίασα ὑπὸ τὴν σκιὰν δάσους, διὰ νὰ μελετήσω ὃ νὰ σκεφθῶ.

Πόσον ἡδονικὴ παρηγορία εἰς τὰς λύπας μας, μονάζοντες νὰ συκοινωνῶμεν ἐλευθέρως με τὰς ἰδίας ἡμῶν καρδίας! Χιλιάδες πτηνῶν, ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους καθημένων, ἐνεψύχοναν τὸν ἀέρα ἀπὸ τὰς ἐναρμονίους αὐτῶν ᾠδᾶς, καὶ ἐνέπνεαν ἀγαλλίασιν κρῦφτον εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Εἰς τὴν περίεξ ἀναβλαστάνουσαν χλόην κεκοιμημένος ὁ τὸν ἥλιον ἀγαπῶν τέττιξ, ἐμίγνυε τὴν θορυβώδη αὐτοῦ φωνὴν με τοὺς μελωδικοὺς ἐκείνων ἤχους.

Τὰ ὕδατα ῥυακος καθαροῦ, εἰς τὸ πλάγιόν μου μορμαρίζοντος, ἐδρόσιζαν τὴν κατάξηρον γῆν.

Πλὴν, μὲ ὅλα τῆς φύσεως τὰ κάλλη, δὲν ὤδυναγό ἡ ψυχὴ μου ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς πληγὰς της.

Ἐτι κατεβυθίζετο εἰς τοὺς ποικίλους λογισμοὺς, οἵτινες τοσάκις αὐτὴν ταράσσουν.

Τί ἦμην πρὶν γεννηθῶ; Τί εἶμαι τώρα; Τί θέλω εἶσθαι αὐριον;

Παχεῖά τις σκέπη ἐφαίνετο ν' ἀμαυρόνῃ τὴν νοερὰν μου ὄψιν. Παρεκάλεσα τοὺς σοφοὺς νὰ με ὀδηγήσωσιν, ἀλλ' οὐδένα εὗρηκα πολυμαθέστερόν μου κατὰ τοῦτο.

Περιτυλιγμένος εἰς νέφη ἀδιαπέραστα, πλανῶμαι ἀπὸ ἐπιθυμίαν εἰς ἐπιθυμίαν, μὴ δυνάμενος οὔτε κἂν ὄνειροπολῶν νὰ ἐπιτύχω τὸ ποθούμενον.

Τὸ σάρκινον τοῦτο σκεῦος, εἰς τὸ ὁποῖον εἴμεθα φυλακωμένοι, ἐμποδίζει πᾶσαν ἀκτῖνα φωτός.

Ὑπάρχω, — τί σημαίνει; δίδαξέ με! Ἦδη, ἐνῷ λαλῶ, ἐφυγε μέρος τῆς ὑπάρξεώς μου.

Δὲν εἶμαι πλέον ὅ,τι ἦμην.

Τί θέλω εἶσθαι αὐριον, ἂν εἰσέτι ὑπάρχω;

Εἰς οὐδὲν σταθερὸς, εἰς οὐδὲν μόνιμος, ὁμοίᾳ τὸ ὕδωρ ῥυακος, τὸ ὁποῖον διηνεκῶς ῥέει, τὸ ὁποῖον δὲν στέκει ποτέ.

Ἦ μᾶλλον, — ἀλλ' ἀπὸ τὰ περικύκλω ἀντικείμενα, με τί νὰ παραβάλω τὸν ἑαυτόν μου;

Ὡς ὁ ῥυαξ, τὴν ἐπομένην στιγμὴν δὲν θέλω πλέον εἶσθαι ὁποῖος εἶμαι ταύτην.

Μὲ ἄλλο τι ὄνομα πρέπει νὰ καλῶμαι.

Μὲ πιάνεις τώρα, με κρατεῖς, πλὴν φεύγω.

Ποταμὲ ἀεικίνητε, οὐδέποτε πλέον θέλεις διαπεράσειν τὸ διάστημα, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου ἤδη ἐρρέουσες.

Ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἤδη ἀντανέκλασες εἰς τὰ ὕδατά σου, οὐδέποτε πλέον θέλει ἀντανεκλασθῆναι ὑπ' αὐτῶν, ἀπαρραλλάκτως καθὼς ἐφαίνετο εἰς αὐτὰ πρότερον.

Η ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

Ἡ ΠΛΑΤΑΝΟΣ εἶναι αὐτόχθων εἰς τὰς πλείονας τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅθεν μετεκοιμήθη κατὰ πρότον εἰς τὴν Σικελίαν, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς νοτίου Εὐρώπης. Μετὰ ταῦτα εἰσῆχθη εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ὅτε αὐξάνει μὲν καλῶς, οὐδέποτε ὅμως καθὼς εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἀγγλὶς περιοδεύτρια λέγει, ὅτι μερικαὶ τῶν πλατάνων, τὰς ὁποίας ἴδεν εἰς τὴν Τουρκικὴν ἐπικράτειαν, ἦσαν μεγέθους τόσον γιγαντιαίου, ὥστε τῆς Ἀγγλίας αἱ μεγαλήτεραι ἔθελαν ἀπομείναι ἐμπροσθεν αὐτῶν ὥσάν φιλοκαλοῦντα.

Ἡ Πλάτανος ἦτο δένδρον προσφιλέστατον εἰς τοὺς ἀρχαίους· ἐξαιρέτως ἐτίμων αὐτὸ διὰ τὴν πυκνὴν σκιὰν τῶν ἐξηπλωμένων φύλλων τῆς, πολλὰς δὲ πανηγύρεις ἐώρταζαν ὑπὸ τοὺς κλάδους αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἀπέδιδαν ἱαματικὰς ἀρετάς· τὰ λόβια τῶν σπόρων, τὰ φύλλα, καὶ ο φλοιὸς ἐλογίζοντο θεραπευτικὰ τῆς δῆξεως φαρμακερῶν ὕφρων καὶ σκορπίων, καὶ μετεχειρίζοντο διὰ νὰ πιάνωσι τὸ αἷμα, νὰ ἰατρεύωσι κανσίματα, καὶ δι' ἄλλα πολλά. Οἱ σημερινοὶ Πέρσαι ἀποδίδουν πολλὰς καλὰς ιδιότητας εἰς τὴν Πλάτανον· πιστεύουν ὅτι ἐμποδίζει τὸν λοιμὸν καὶ ἄλλας ἐπιδημικὰς ἀσθενείας, καὶ δι' οὐχὺρίζονται ὅτι